

— For at kunne afgøre, om der foreligger en sådan tilknytning mellem den eftersøgte person og den fuldbyrdende medlemsstat, at det er muligt at fastslå, at vedkommende er omfattet af begrebet »opholder sig« i den forstand, hvori begrebet anvendes i nævnte artikel 4, nr. 6, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed foretage en samlet vurdering af en række objektive forhold, der kendetegner denne persons situation, heriblandt navnlig varigheden af, karakteren af og omstændighederne ved den eftersøgte persons ophold såvel som den familiemæssige og økonomiske tilknytning, som denne person har til den fuldbyrdende medlemsstat.

(¹) EUT C 107 af 26.4.2008.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 11. juli 2008 — Straffesag mod Inga Rinau (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Republikken Litauen)

(Sag C-195/08 PPU) (¹)

(Retligt samarbejde i civile sager — retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser — fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning (EF) nr. 2201/2003 — anmodning om ikke-ankendelse af en afgørelse om tilbagegivelse af et barn, der tilbageholdes ulovligt i en anden medlemsstat — præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren)

(2008/C 223/30)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Part i hovedsagen

Inga Rinau

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — fortolkning af artikel 21, 23, 24, artikel 31, stk. 1, artikel 40, stk. 2, og artikel 42 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338, s. 1) — anmodning om ikke-ankendelse i en medlemsstat A af en afgørelse, der er afsagt af en ret i medlemsstat B om krav på tilbagegivelse af et barn, som ulovligt tilbageholdes af sin mor i medlemsstat A, til sin far, der er bosat i medlemsstat B, og som har fået tildelt forældremyndigheden over barnet.

Konklusion

- 1) Når der er truffet en afgørelse om ikke at tilbagegive et barn, og denne afgørelse er bragt til retten i domsstatens kendskab, er det uden betydning, for så vidt angår udstedelsen af en attest i henhold til artikel 42 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, om denne afgørelse er blevet udsat, omgjort, ophævet eller under alle omstændigheder ikke er blevet endelig eller er blevet erstattet af en afgørelse om tilbagegivelse af barnet, hvis tilbagegivelsen rent faktisk ikke har fundet sted. Da der ikke er rejst tvivl om denne attests autenticitet, og da den er udstedt i overensstemmelse med den formular, som fremgår af bilag IV til forordningen, er det ikke tilladt at gøre indsigelse mod anerkendelsen af afgørelsen om tilbagegivelse af barnet, og det tilkommer alene retten i modtagerstaten at fastslå, at den attesterede afgørelse er eksigibel, og at anordne barnets umiddelbare tilbagegivelse.
- 2) Bortset fra tilfælde, hvor proceduren omhandler en attesteret afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 8, artikel 40 og artikel 42, i forordning nr. 2201/2003, kan enhver berettiget part anmode om ikke-ankendelse af en retsafgørelse, selv hvis der ikke forinden er indgivet en anmodning om anerkendelse af afgørelsen.
- 3) Artikel 31, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003, der foreskriver, at hverken den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller barnet på dette tidspunkt af sagens behandling kan fremsætte bemærkninger over for retten, finder ikke anvendelse på en procedure om ikke-ankendelse af en retsafgørelse, som er iværksat, uden at der forinden er indgivet en anmodning om anerkendelse af den samme afgørelse. I en sådan situation kan sagsøgte, som anmoder om anerkendelse af afgørelsen, fremsætte bemærkninger.

(¹) EUT C 171 af 5.7.2008.

Appel iværksat den 22. maj 2008 af Philippe Guigard til prøvelse af dom afsagt den 11. marts 2008 af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-301/05, Guigard mod Kommissionen

(Sag C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Philippe Guigard (ved avocats S. Rodrigues og C. Bernard-Glanz)

Den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling.
- Dommen afsagt den 11. marts 2008 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans ophæves.
- De af sagsøgeren i første instans nedlagte påstande om annullation og erstatning tages til følge.
- Sagsøgte i første instans tilpligtes at betale samtlige omkostninger i forbindelse med annullationssøgsmålet og appellen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har i det væsentlige anført tre anbringender til støtte for appellen.

Med det første anbringende, der omfatter to led, har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget en ukorrekt fortolkning af den fjerde Lomé-konvention⁽¹⁾.

Fejlen består for det første i, at Retten har fastslået, at det i medfør af Lomé-konventionens artikel 313, stk. 2, litra k), påhviler den nationale anvisningsberettigede at træffe bestemmelse om ansættelse af konsulenter og tekniske eksperter, uden at tage hensyn til de beføjelser vedrørende budgetkontrol og forvaltning af midler, som Kommissionen er tillagt ved nævnte konvention, eller til sidstnævnte institutions forpligtelse til at tilbyde den nationale anvisningsberettigede teknisk bistand ved forhandling af kontrakter.

Den af Retten begåede fejl består for det andet i, at Retten har fastslået, at den nationale anvisningsberettigedes anmodning til Kommissionen med henblik på at indhente en godkendelse af afgørelsen om fornyelse af appellants ansættelseskontrakt skal indeholde en udtrykkelig henvisning til Lomé-konventionens artikel 314, for at denne bestemmelses frist på 30 dage begynder at løbe, selv om et sådant krav ingenlunde følger af denne artikel. Ifølge appellanten skulle Retten således, hvis den havde fortolket nævnte artikel korrekt, have fastslået, at Kommissionen ikke havde overholdt nævnte frist.

Med det andet anbringende har appellanten herefter anført, at den anfægtede dom indeholder en klar modsigelse i præmisserne, idet Retten hvad angår anbringendet vedrørende tilsidesættelse af Lomé-konventionens artikel 317, litra a), har fastslået, dels at dette anbringende er fremsat for sent, dels at det i det væsentlige svarer til anbringendet vedrørende tilsidesættelse af samme konventions artikel 313, stk. 2, litra k). Ifølge appellanten kan det samme anbringende ikke både afvises fra realitetsbehandling og være ugrundet.

Endelig har appellanten med det tredje anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat hans ret til forsvar, for så vidt som den dels ikke har taget hensyn til hans samlede argumentation under retsmødet, dels har ændret rækkevidden af hans

anbringende om tilsidesættelse af omsorgsprincippet, princippet om god forvaltning og princippet om den berettigede forventning.

(¹) Den fjerde konvention indgået mellem staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, undertegnet i Lomé den 15.12.1989 (godkendt ved Rådets og Kommissionens afgørelse 91/400/EKSF, EØF af 25.2.1991 om indgåelse af fjerde AVS/EØF-Konvention, EFT L 229, s. 1), som ændret ved aftalen undertegnet den 4.11.1995 på Mauritius (EFT 1998 L 156, s. 3).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Salamanca (Spanien) den 26. maj 2008 — Eva Martín Martín mod EDP Editores, S.L. og Juan Caballo Bueno

(Sag C-227/08)

(2008/C 223/32)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial de Salamanca

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Eva Martín Martín

Øvrige parter: EDP Editores, S.L. og Juan Caballo Bueno

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 153, sammenholdt med artikel 3 og 95 i traktaten om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, artikel 38 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og Rådets direktiv 85/577/EØF⁽¹⁾ af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted, og navnlig dette direktivs artikel 4, fortolkes således, at en ret, som skal påkende en appel iværksat til prøvelse af en dom afsagt i første instans, af egen drift kan erklære en aftale omfattet af nævnte direktivs anvendelsesområde for ugyldig, når den sagsøgte forbruger, som led i sit forsvar mod en påstand om betaling ikke på noget tidspunkt under den mundtlige forhandling eller under appellsagen har påberåbt sig, at aftalen er ugyldig?

(¹) EUT L 372, s. 31 — EE 15/06, s. 131.